

عنوان مقاله:

بررسی رویکردها و روش های آیین نامه ای طراحی در برابر خرابی پیشرونده

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی دستاوردهای نوین در مهندسی عمران، معماری، محیط زیست و مدیریت شهری (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

حسین پورسردار - دانشجوی کارشناسی ارشد عمران گرایش زلزله پژوهشگاه شاخص پژوه اصفهان ایران

محسن ایزدی نیا - استادیار عمران گرایش زلزله پژوهشگاه شاخص پژوه اصفهان ایران

روح الله راهنورد - دانش آموخته کارشناسی ارشد سازه موسسه آموزش عالی جهاد دانشگاهی خوزستان ایران

خلاصه مقاله:

خرابی پیشرونده یک رویداد نسبتاً نادر است که به علت بارگذاری غیرعادی روی یک سازه که فاقد پیوستگی شکل پذیری و نامعینی کافی است به وجود میآید که باعث ایجادخرابی موضعی در آن سازه و سپس گسترش آن به دیگر بخشهای سازه میشود درسال 2003 دپارتمان دفاع امریکا اقدام به انتشار آیین نامه 4UFC-023-03 درخصوص طراحی ساختمان در برابر خرابی پیشرونده کرد و درسال 2009 نسخه ی اصلاح شده ی این آیین نامه را ارایه کرد این آیین نامه با استاندارد ASCE 7-05 دورویکرد کلی جهت طراحی ساختمان در برابر خرابی پیشرونده معرفی می کند که عبارتنداز رویکرد طراحی مستقیم و رویکرد طراحی غیرمستقیم دراین مطالعه به بررسی انواع روشهای طراحی سازه در برابر خرابی پیشرونده پرداخته شده است نقاط ضعف و قوت آن ذکر گردیده است بطور کلی نتایج حاصل ازاین مطالعه نشان میدهد که طراحی به روش AP نتایج اقتصادی تری نسبت به سایر روشها می باشد همچنین استفاده ازاین روش نزد محققین و طراحان بسیاررایج تر و مقبول تر است

کلمات کلیدی:

خرابی پیشرونده ، تحلیل ، رویکرد مستقیم ، رویکرد طراحی غیرمستقیم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/389662>

